

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Agentura ATHENA s.r.o.**, IČ 01642791, se sídlem Karolíny Světlé 3366/6, Kroměříž, zast. JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem, se sídlem V Teničkách 614, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 15 A 122/2019 - 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 20. 1. 2022, č. j. 15 A 122/2019 - 92, odmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Ten měl podle žalobkyně spočívat ve způsobu, jakým žalovaný vyřídil námítky (vyřízení námitek ze dne 21. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/114936-853, dále jen „vyřízení námitek“) proti kontrolnímu zjištění zachycenému v protokolu o kontrole ze dne 13. 5. 2019, č. 000067-2016/OPZ, vykonané v rámci Operačního programu Zaměstnanost. Nezákonný zásah žalovaného měl návazně spočívat ve faktickém odebrání dotace na základě výzvy k vrácení dotace ze dne 8. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/40952-853 (dále jen „výzva k vrácení dotace“).

[2] V odůvodnění usnesení nejprve s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, městský soud konstatoval, že je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem k jeho povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Žalobkyně přitom nesouhlasila s výsledky

veřejnosprávní kontroly provedené žalovaným podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), a podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), proti nimž následně brojila zásahovou žalobou.

[3] Městský soud dále zdůraznil, že o zásah podle § 82 s. ř. s. půjde pouze tehdy, pokud k němu dochází v oblasti uplatňování veřejných subjektivních práv, přičemž se zároveň musí jednat o úkon, který je pro jeho adresáta závazný a přímo vynutitelný. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Afs 17/2021 - 50, a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 - 63, a dále citoval poučení obsažené ve výzvě k vrácení dotace. Žalovaný totiž v posuzovaném případě dospěl k závěru o porušení dotačních podmínek žalobkyní, a proto nevyhověl jejím námitkám proti kontrolním zjištěním a vyzval ji k vrácení dotace.

[4] K povaze protokolu o kontrole i rozhodnutí o námitkách proti kontrolním zjištěním se přitom podle městského soudu vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 337/2017 - 30. Zamítavé rozhodnutí o námitkách má za následek pouze neměnnost závěru kontrolního protokolu a představuje podklad pro rozhodnutí ve správním řízení, jímž může správní orgán meritorně rozhodnout o hmotných právech účastníka řízení a proti čemuž se lze bránit žalobou. Z uvedeného vyplývá, že vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním je úkonem s pouze informativním charakterem, jenž se sám o sobě v právní sféře účastníka řízení neprojeví. Procesní úkon spočívající ve vyřízení námitek proto zjevně a nepochybně není zásahem přezkoumatelným v řízení podle § 82 s. ř. s.

[5] Konečně městský soud uvedl, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není ani výzva k dobrovolnému vrácení dotace. Obsahuje totiž srozumitelné poučení o jejím doporučujícím charakteru včetně popisu dalšího postupu žalovaného v případě nevrácení dotace, tj. předání věci příslušnému orgánu finanční správy, který následně může vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně. V této souvislosti městský soud dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Afs 219/2016 - 27, z nichž vyplývá konkrétní smysl předmětné výzvy. Žalovaný proto jejím vydáním nemohl zasáhnout do konkrétních veřejných subjektivních práv žalobkyně, jelikož jí ani neuložil žádnou vynutitelnou povinnost. Ostatně žalobkyně dotaci dobrovolně vrátila a žalovaný ji po ní ani nijak nevymáhal. Závěrem městský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018 - 28, a konstatoval, že ani výzva k vrácení dotace zjevně a nepochybně není nezákonným zásahem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasou blanketní kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[7] V jejím prvním doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatelka nejprve konstatovala, že městský soud vycházel při posuzování věci výlučně ze stanoviska žalovaného. Již v žalobě však stěžovatelka namítala, že za nezákonný zásah označila jednání žalovaného, kterým bez řádného vyřízení podaných námitek ukončil kontrolu, a znemožnil jí tak procesní obranu. Stěžovatelka tak na rozdíl od žalovaného nevěděla, z jakých důvodů odmítl námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole, přičemž v této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/96, č. 114/1997 Sb. n. u. ÚS. Žalovaný přitom až ve vyjádření k žalobě uvedl, že výzvu k vrácení dotace vydal na základě podezření z možného porušení dotačních podmínek, v samotné výzvě však žalovaný konstatoval, že má porušení dotačních podmínek za prokázané. Jeho závěr přitom v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nepodložil žádnými konkrétními důkazy. Sám žalovaný v předmětné výzvě přiznal, že v případě předložení věci

pokračování

příslušnému finančnímu orgánu by musel celé pochybení opětovně popsat, z čehož vyplývá, že doposud svůj postup řádně neodůvodnil, a to ani ve výzvě k vrácení dotace.

[8] Stěžovatelka dále namítla, že vzhledem k absenci řádného odůvodnění vyřízení námitek žalovaného jí nebylo zřejmé, zdali se má podrobit další kontrole ze strany finančního orgánu, tj. zda pokračovat ve sporu v rámci samostatného daňového řízení, a riskovat tak vyměření penále, či nikoli. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě již žádné další prostředky obrany neměla, městský soud postupoval nesprávně, pokud její zásahovou žalobu odmítl. Bylo-li by totiž zahájeno daňové řízení, jednalo by se o zcela odlišné a samostatné řízení, v němž by mohla uplatňovat odlišné prostředky nápravy. V posuzovaném případě nadto trvala pouze na tom, aby žalovaný ukončil kontrolu až po řádném vyřízení jejích námitek. Ty ostatně neoznačila za nesrozumitelné či zavádějící, přesto je pouze nepřezkoumatelně odmítla. Takový postup žalovaného představuje mimo nezákonného zásahu rovněž nepřípustnou libovůli, kterou městský soud aproboval ve svém usnesení, čímž jí odepřel právo na soudní ochranu před nezákonným zásahem.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve ztotožnil s napadeným usnesením městského soudu. Dále uvedl, že se stěžovatelka mohla v souladu s § 85 s. ř. s. domáhat ochrany jinými právními prostředky. Pokud by totiž na výzvu k vrácení dotace nereagovala, žalovaný by věc podle platných právních předpisů předal příslušnému finančnímu orgánu, který by jeho postup přezkoumal a případně vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně. Proti předmětnému platebnímu výměru by pak stěžovatelka mohla brojit odvoláním a následně rovněž správní žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Městský soud tak postupoval správně, pokud žalobu odmítl. Žalovaný dále konstatoval, že konkrétní obsah vyřízení námitek stěžovatelky není pro otázku přípustnosti její zásahové žaloby podstatný. Svými námitkami se snaží vzbudit dojem, že je žalovaný řádně nevypořádal. Proti uvedeným tvrzením stěžovatelky se žalovaný vymezil, přičemž pokud při předání věci příslušnému finančnímu orgánu opětovně popisuje pochybení příjemce dotace, činí tak zcela standardně za účelem jeho seznámení s relevantními skutkovými a právními okolnostmi. Z předmětné skutečnosti nijak nevyplývá, že by dosud předmětná pochybení vůbec neidentifikoval a nepopsal. Žalovaný uzavřel, že při kontrole i následných úkonech postupoval plně v souladu s právními předpisy, a jeho postup tak nepředstavuje nezákonný zásah.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala jen na důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. V posuzovaném případě však kasační stížností napadla výrok usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, takže jí mohla podat jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle písmena e) citovaného ustanovení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[13] Stěžovatelka nejprve namítla, že za nezákonný zásah v žalobě označila jednání žalovaného, kterým bez řádného vyřízení jejích námitek veřejnosprávní kontrolu ukončil a následně vydal výzvu k vrácení dotace. Nejvyšší správní soud však uvedené námitce nepřisvědčil. Z obsahu zásahové žaloby (konkrétně čl. III odst. 1 a 2) je zřejmé, že stěžovatelka brojila proti vyřízení

jejích námitek žalovaným, a to zejména s ohledem na odůvodnění jeho závěrů. Ačkoli pak v doplnění žaloby ze dne 1. 7. 2021 (konkrétně například v čl. II odst. 1) upravila tvrzený nezákonný zásah tak, že brojí proti jednání žalovaného, kterým bez řádného vyřízení jejích námitek ukončil veřejnosprávní kontrolu, je z obsahu doplnění žaloby zřejmé, že i nadále měla odůvodnění vyřízení námitek za nepřekoumatelné. Konkrétně namítla, že žalovaný neuvedl žádné konkrétní důvody svého odmítacího rozhodnutí, ani na podporu jeho tvrzení neoznačil žádné důkazy. Obdobně stěžovatelka argumentovala v kasační stížnosti. Městský soud tak posoudil věc správně, pokud měl za stěžovatelkou tvrzený nezákonný zásah úkon žalovaného spočívající ve vyřízení jejích námitek.

[14] Stěžovatelka dále namítla, že ve vyřízení námitek žalovaný v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neodkázal na žádné konkrétní důkazy, nýbrž je pouze nepřekoumatelně odmítl. V důsledku takového postupu žalovaného stěžovatelka nevěděla, jak v posuzovaném případě dále postupovat. To platí tím spíš, pokud žalovaný až následně uvedl, že by při předání věci příslušnému finančnímu orgánu popsal pochybení stěžovatelky, z čehož vyplývá, že doposud tak v rozporu s platnými právními předpisy neučinil.

[15] Nejvyšší správní soud k uvedeným námitkám stěžovatelky ve shodě s městským soudem konstatuje, že obsah vyřízení námitek žalovaného není z důvodů, které budou vysvětleny níže, pro otázku přípustnosti zásahové žaloby stěžovatelky rozhodný. Nad rámec uvedeného však konstatuje, že z vyřízení námitek žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů námitky stěžovatelky odmítl, z jakých skutkových zjištění v této souvislosti vycházel a jaké skutečnosti z relevantních okolností případu vyvodil. Konkrétně se rovněž vypořádal s relevantními tvrzeními stěžovatelky i důkazy, na něž odkazovala, a vysvětlil, z jakých důvodů měl za to, že stěžovatelka porušila předmětné dotační podmínky. Popsal rovněž, z jakých důvodů pojal podezření na střet zájmů Mgr. Marka Gintera při veřejnoprávní kontrole a z jakých důvodů toto podezření stěžovatelka nevyvrátila předložením čestného prohlášení jejího jednatele.

[16] Setrvalá judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně č. 255/2012 Sb., o kontrole (např. rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 52/2016 - 28), dospěla k závěru, že protokol o kontrole obsahuje toliko skutková zjištění, jimiž nemůže být nikterak zasaženo do práv kontrolovaného subjektu. Zamítnutí námitek kontrolovaného subjektu má pouze ten následek, že se nemění závěr kontrolního protokolu. Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 16. 6. 2009, č. j. 9 As 28/2009 - 30, mimo jiné uvedl, že *„rozhodnutí o námitkách proti obsahu protokolu tak je možno považovat spíše za podklad, na jehož základě může správní orgán o právech a povinnostech stěžovatele rozhodovat ve správním řízení. Teprve v něm může být vydáno meritorní rozhodnutí s dopady do hmotných práv účastníka, proti němuž je žaloba ve správním soudnictví přípustná“*.

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Afs 194/2016 - 30, dále platí, že *„rozhodnutí žalované o vyřízení námitek nelze považovat za úkon správního orgánu, jímž by stěžovatel mohl být na svých právech zkrácen přímo (nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení).“* Jedná se totiž o akt vydaný v kontrolní fázi za účelem přezkoumání případných pochybení inspektorů obsažených v protokolu o kontrole ve vztahu k námitkám, které uvádí kontrolovaná osoba. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001 - 68, č. 567/2005 Sb. NSS, dále uvedl, že ze samotného protokolu o kontrole nevyplývá pro kontrolovanou osobu žádná povinnost zasahující do jejích práv.

[18] Nejvyšší správní soud současně v rozsudku ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Afs 17/2021 - 50, konstatoval, že za nezákonný zásah zásadně nelze považovat čistě procesní úkon, jehož nezákonnost se může projevit teprve v rozhodnutí ve věci samé a sám o sobě se ve sféře účastníka řízení neprojeví. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 - 63, č. 438/2011 Sb. NSS, *„pokud úkon správního orgánu nemá donucující povahu, byl by byl učiněn v rozporu se zákonem, nebo pokud by naopak nedošlo ze strany správního orgánu k provedení*

pokračování

úkonu, který zákon vyžaduje, může se jednat pouze o vadu správního řízení. Takovým úkonem (či jeho absencí) však nemůže být bezprostředně zasaheno do svobodné sféry jednotlivce (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Aps 6/2009 - 202).“ Za úkon zasahující do práv kontrolovaného subjektu lze v daném případě považovat až takové rozhodnutí, jímž mu byla uložena konkrétní povinnost v navazujícím řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 152/2006 - 144).

[19] Pokud je zároveň zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu, jak uvedl rozšířený senát v rozsudku NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. Ačkoli byl odkazovaný rozsudek zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, výše citované závěry rozšířeného senátu obstojí i po vydání předmětného nálezu, který na výše poukazovaný právní závěr neměl vliv.

[20] Vzhledem k výše uvedeným závěrům, jež lze plně využít i v nyní posuzované věci, tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud postupoval správně, pokud ve vztahu k vyřízení námitek žalovaného, proti němuž brojila stěžovatelka zásahovou žalobou, dospěl k závěru, že se zcela zjevně a nepochybně o nezákonný zásah nejedná.

[21] Stěžovatelka následně namítla, že žalovaný nejprve ve výzvě k vrácení dotace uvedl, že má porušení dotačních pravidel o střetu zájmů za prokázané, následně však ve vyjádření k doplnění žaloby odkázal na pouhé podezření. Doplnila, že i v případě, kdyby se na základě poučení obsaženého ve výzvě k vrácení dotace podrobila daňovému řízení, jednalo by se o samostatné řízení s odlišnými prostředky nápravy.

[22] Podstatou výzvy k vrácení dotace se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Afs 219/2016 - 27, v němž konstatoval, že jejím smyslem je především upozornit příjemce dotace na skutečnost, že se dopustil pochybení a porušil podmínky, za nichž mu byla dotace poskytnuta, a umožnit mu dotaci, popř. její část, bez jakékoli sankce vrátit. Ve vztahu k poučení o následném postupu poskytovatele dotace se v tomto judikátu uvádí, že je výhradně na příjemci dotace, zda uzná poskytovatelem dotace tvrzené pochybení, které bylo ve výzvě popsáno, a požadovanou částku s výše uvedenými (nesankčními) následky uhradí, anebo zda, přesvědčen o nezákonnosti zjištění poskytovatele dotace, bude svá práva hájit v následném daňovém řízení před správcem daně, jehož výsledkem bude případné rozhodnutí o odvodu a penále, které je poté přezkoumatelné ve správním soudnictví. Jakkoli tak mohou být pohnutky příjemce dotace, který dotaci vrátil, aby se vyhnul případnému postihu, pochopitelné, je nutno konstatovat, že tuto strategii si zvolil sám.

[23] Nejvyšší správní soud současně již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*přípis správního orgánu určité osobě, který obsahuje sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, přímo nevynutitelnou výzvu, aby něco učinila, a informaci o případných negativních důsledcích, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínkách mohou postihnout, ještě nelze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby, jakkoli samozřejmě takovou osobu mohou znejistit v náhledu na její právní pozici a vyvolat v ní pocit jistého obroženi*“. Citované závěry přitom lze plně využít i v nyní posuzovaném případě. Odkazovala-li stěžovatelka na skutečnost, že jí v případě dobrovolného nevrácení dotace hrozilo riziko vyměření penále, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jí žalovaný v poučení ve výzvě k vrácení dotace v souladu s platnými právními předpisy řádně informoval o dalším postupu v případě dobrovolného nevrácení části dotace, a to včetně případné povinnosti uhradit penále. Z předmětné výzvy k vrácení dotace je pak zřejmé, že měla

pouze doporučující povahu. Pokud tak byla stěžovatelka přesvědčena, že příslušné dotační podmínky nijak neporušila, jak ostatně sama v řízení před správními soudy opakovaně tvrdila, nic jí nebránilo v daňovém řízení její tvrzení obhájit, případně se dále bránit prostřednictvím opravných prostředků.

[24] Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Afs 219/2016 - 27, však platí, že „*samotným vydáním výzvy nemohlo být ani zasazeno do práv stěžovatele, neboť daná výzva, jak bylo uvedeno výše, není přímo vynutitelná a žalovaný pro případ jejího neuposlechnutí nestanovil žádná opatření, která by přímo zasáhla do práv stěžovatele.*“ Jak totiž soud zmínil výše, povinnost z vyměření odvodu celkové částky poskytnuté dotace ze státního rozpočtu může vyplynout až z rozhodnutí příslušného finančního orgánu, který stěžovatelce uloží odvod za porušení rozpočtové kázně a penále podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 As 152/2012 - 43).

[25] Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného ve shodě s městským soudem uzavírá, že ani výzva k vrácení dotace zcela zjevně a nepochybně nepředstavovala nezákonný zásah.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud v posuzovaném případě postupoval správně, pokud zásahovou žalobu stěžovatelky odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2022

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu